

мадян, що надають аналогічні послуги, за винятком випадків, коли послуго-надавач доведе, що їх надання виходить за рамки його виробничих можливостей [2, с. 18]. Деякі юристи вважають всі договори з пошуку, обробці, зберігання та (або) передачі інформації договорами приєднання [3, с. 15]. Представляється, що не можна зробити такий категоричний висновок з юридичного визначення договору приєднання. З буквального тлумачення норми ст. 634 ЦКУ слідує, що абсолютно всі умови такого договору повинні бути визначені однією із сторін, а за договором з пошуку, обробці, зберігання та (або) передачі інформації узгоджуються умови про строк, ціну, обсяг інформації, режим використання переданої інформації, про особистість безпосереднього виконавця послуги. Тим часом у цивілістичній літературі справедливо відзначається, що на практиці за договорами приєднання контрагенти погоджують деякі істотні умови, а по інших один з контрагентів приєднується до заздалегідь розроблених іншим контрагентом умов.

Література

1. Цивільний кодекс України: чинне законодавство із змінами та доп. на 11 жовтня 2013 року. – К. : Алерта, 2013. – 320 с.
2. Шерстобитов А.Е. Гражданско-правовой договор как средство охраны прав граждан-потребителей / А.Е. Шерстобитов // Вестник МГУ. Право – 1991. – Вип.: 11. – С. 18–24
3. Петров А.И. Договор возмездного оказания консультационных услуг : автореферат дис. ... кандидата юридических наук : 12.00.03 / А.И. Петров. – Белгород, 2004. – 20 с.

УДК 342.9: 316.42 (043.2)

Смокович М. І., к.ю.н.,
суддя Вищого адміністративного суду України,
секретар Пленуму Вищого адміністративного суду України, м. Київ, Україна

ЗНАЧИМІСТЬ АДМІНІСТРАТИВНОГО СУДОЧИНСТВА НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ РОЗВИТКУ СУСПІЛЬСТВА І ДЕРЖАВИ

Конституцією України визначено головний принцип політики держави в галузі забезпечення прав людини і громадянина: «Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави». Особливої актуальності дотримання вказаного принципу має в судовій діяльності, в тому числі і в адміністративному судочинстві.

На наш погляд, адміністративне судочинство в Україні є частиною загального процесу глобалізації адміністративного судочинства, яке впевнено розвивається у світі з метою уніфікованого захисту прав людини. Тобто в цій частинці ми повинні розглядати глобалізацію як світовий процес впливу на сферу прав людини через призму універсальності цих прав. Оптимальним визначенням глобалізації у сфері прав людини може бути визнання універсального статусу прав людини, закріплення прав і свобод людини та їх захисту на міжнародному рівні. Людство давно усвідомило необхідність закріплення основних прав людини з метою їх забезпечення всіма державами світу [1]. Тобто адміністративне судочинство в Україні не тільки є частиною (елементом) глобалізації адміністративного судочинства в Європі, світі, а ще й через адміністративне судочинство України за його допомоги відбувається глобалізація в Україні застосування міжнародних стандартів та міжнародного права щодо захисту прав та свобод людини.

У зв'язку з цим було прийнято ряд важливих міжнародно-правових актів, серед яких Загальна декларація прав людини 1948 року, Конвенція про захист прав людини і основних свобод 1950 року, Міжнародний пакт про економічні, соціальні та культурні права 1966 року, Міжнародний пакт про громадянські та політичні права 1966 року та багато інших універсальних і регіональних міжнародно-правових документів у сфері прав людини, що направлені на захист прав людини який забезпечується судовими органами.

Місце України у світовому співтоваристві залежить від того, чи стане людина, її права і свободи частиною загальнонаціональної ідеї і чи буде вона втілена в життя, оскільки в ХХІ ст. майбутнє належить тим країнам, в яких головною турботою влади буде людина, належне забезпечення її прав і свобод. Тому в сучасних умовах ми повинні усвідомлювати, що захист прав і свобод людини є необхідною умовою і стратегією стійкого розвитку нашої країни на демократичних засадах, створенням реальних, діючих механізмів захисту прав людини і громадянина. Тільки особи, які користуються всіма правами та свободами володіють справжньою громадськістю, можуть належно приймати участь в управлінні справами держави і суспільства, бути повноправними членами суспільства та громадянами своєї держави.

У процесі приведення українського законодавства у відповідність до міжнародних та європейських стандартів, у справі забезпечення реалізації закріплених прав та норм вирішальною є роль держави. Перспектива забезпечення рівних прав та можливостей – це важлива сучасна соціальна цінність, досягнення якої сприятиме позитивному розвитку людини, суспільства та держави.

Отже, проблема забезпечення державою реалізації та захисту прав і свобод людини в Україні вимагає особливої уваги і скорішого вирішення. Держава як вища форма організації суспільства регулює стосунки з реаліза-

ції людиною своїх прав за допомогою юридичних норм, встановлюючи тим самим межі можливої поведінки людини. Рівень втручання держави різний і залежить від соціально-економічних і політичних умов існування. Основною вимогою є те, що у своїх обмеженнях держава не повинна ні з яких причин позбавляти людину можливості нормального існування і розвитку. В інших випадках держава зобов'язана утримуватися від надмірного соціально-невиправданого втручання, порушувати ліміти правообмеження [2, с.7], в тому числі і судовими органами.

Відповідно, судово-правова реформа, що відбувається в Україні, передусім націлена на підвищення ефективності механізму судового захисту законних прав та інтересів людини. Відповідно до ст. 2 Кодексу адміністративного судочинства України завданням адміністративного судочинства є захист прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб у сфері публічно-правових відносин від порушень з боку органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їхніх посадових і службових осіб, інших суб'єктів при здійсненні ними владних управлінських функцій на основі законодавства, в тому числі на виконання делегованих повноважень. З ч. 1 ст. 6 Кодексу адміністративного судочинства України витікає, що право на судовий захист адміністративним судом гарантується кожному [2]. З викладеного слідує, що діяльність адміністративних судів направлена на захист прав людини та в цілому забезпечує вироблення єдиних, універсальних підходів, способів та механізмів щодо захисту прав людини.

Література

1. Глобалізація: матеріали з Вікіпедії – вільної енциклопедії [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://uk.wikipedia.org/wiki>.
2. Рабинович П. М. Межі здійснення прав людини загальнотеоретичний аспект / П. М. Рабинович // Вісник Академії Правових Наук. – 1996. – № 6. – С.5–13.
3. Кодекс адміністративного судочинства України: станом на 6 липня 2005 року № 2747-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2012. – № 10–11. – Ст. 73.

УДК 340.342 (043.2)

Сопілко І. М., к.ю.н., доцент,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ІНФОРМАЦІЙНЕ СУСПІЛЬСТВО ТА ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

«Інформаційне суспільство» виражає ідею нової фази в історичному розвитку передових країн, тобто, не прихід «постіндустріального» суспільства, а створення нового соціального зразка, що є результатом «другої інду-